

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XII. In quo sequitur primus status, & dicit quousq[ue] nos per Dei gratiam per nosmetipsos peruenire possumus, & quàm magnum sit damnum, quando spiritum nostrum ad res supernaturales & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

bet quis se affligere vel expauescere : si alioqui velit spiritus libertatem acquirere, nec debet seipsum semper molestare : sed neque crucem expauescat, quia videbit quomodo etiam in ea portando iuuabit Dominus, idque cum magna animi satisfactione & lucro, quod ex omnibus haberi potest: quia iam videtur, si puteus non porrigit aquam, nos illam in situla imponere non possumus. Verum quidem est, quod, quin eam hauriamus quando ibi erit, negligere non debemus, quia illo modo vult Deus in nobis virtutes multiplicare.

CAP. XII.

In quo sequitur primus status, & dicit quousque nos per Dei gratiam per nosmetipsos peruenire possumus, & quàm magnum sit damnum, quando spiritum nostrum ad res supernaturales & extraordinarias extollere volumus.

QVOD in præcedenti capitulo significare volui, licet ad alia quædam sim digressa, meo quidem iudicio necessaria: & demonstrare quousque nos peruenire, & quomodo nosmetipsos ex parte iuuare possumus, inuestigando & cogitando id quod Dominus pro nobis pertulit, vnde ad compassionem mouemur, estque pœna illa suauius, & lacrymæ exinde profluentes, ex consideratione gloriæ quam expectamus dulces sunt, & ex amore quem erga nos Dominus habet:

habet, & ex sua gloriosa resurrectione qua ad gaudendum mouemur, quod non est omnimode spirituale, nec totaliter sensuale; sed nihilominus virtuosum, & est pœna admodum meritoria: cuiusmodi sunt omnia, quæ ad deuotionem dant occasionem, quæ per viam intellectus in parte acquiritur: licet mereri non possit, nec acquiri si dominus non concedit, est admodum pro anima vtile, ne ultra hunc statum se per se ipsam exaltari procuret nisi à Domino exaltetur, id quod notatu dignum est, quia ad nihilum iuuabit nisi vt perdat. Poterit in eo statu multos exercere actus, vt determinate possit pro Deo operari multum, & amorem prouocare, vt alios iuuet quò virtutes augeantur: prout habetur in quodam libello, qui vocatur Ars inseruendi Deo, qui est admodum vtilis & accommodatus pro illis, qui sunt in illo statu: quia intellectus operatur. Poterit se Christo representare, atq; se ipsum prouocare ad Christi sanctissimam humanitatem amandum, eumque semper secum portare, secum loqui, auxilium ab ipso in omni sua necessitate petendo, & secum propter suas passiones dolere, simul etiam gaudere propter eius consolationes, sine aliquibus orationibus ex verbis compositis: sed verbis tuo desiderio & necessitati conformibus. Et est modus breuis & extollens ad proficiendum, & qui studebit secum habere eiusmodi preciosam sodalitatem, in ipsa praualebit, & erga Dominum verum habebit amorem, cui tantum

tum debemus; & ego pono illos in numero illorum, qui paulatim lucrantur. Ut id assequamur non debemus procurare, ut habeamus deuotionem, ut dixi, sed à Domino desiderare, ut in nobis desiderium relinquat ipsi satisfaciendi; licet opera nostra sint debilia. Modus iste Christum secum portandi, in omni statu iuuat, & est medium securissimum, ut in primo statu proficiamus: & ut statim perueniamus ad secundum gradum orationis, utq; securi simus à periculis, quæ nobis Diabolus proponit. Hoc est, quod facere possumus ut in primo statu progrediamur, ut spiritum inducamus: & gustum sentiamus, qui si non datur, aliud non est, quam vnã cum alio perdere, meo quidem iudicio: quia est res supernaturalis, & si perditur intellectus, anima remanet deserta, & cum multa ariditate, quia istud ædificium planè in humilitate fundatur, & dum magis ad Deum accedit, eo magis in ista virtute proceditur, aliàs omnia sunt frustra: & apparet quod sit aliqua superbiæ species, velle ulterius procedere, posteaquam Dominus faciat satis, secundum gradum nostrum, ut ipsi appropinquemus, & hoc quod dico, intelligi non debet, ut nostris cogitationibus ad altiora Dei eleuemur vel etiam cœlorum, vel ad magna, quæ in ipsis inueniuntur, utpote ad diuinam sapientiam, quia quamuis ego nunquam id fecissem, cum non habuerim, ut dixi, illud faciendi aptitudinem, cumque inhabilis fuerim etiam in terrena cogitando, nihilominus Dominus mihi
gra-

gratiam contulit, vt cognoscerem hanc veritatem, quod parum non fuit eiusmodi audere, quantò magis cœlestia cogitando? Alij magis proficient, si fuerint docti, doctrina enim in hoc exercitio magnus est thesaurus, maximè si est humilitati coniuncta. Paucis ab hinc diebus vidualiquos doctos, qui multum breui temporis spacio profecerunt: & hoc in me meum auget desiderium, quatenus quamplurimi deueniant spirituales: sicuti in sequentibus dicam. Nunc verò circa illud, quod dixi, vt nemo sese exaltet nisi à Domino vocetur, id est lingua spiritus, & ideo ab ipsis tantum intelligitur, qui de eo aliquam habent experientiam: & ego illud aliter proferre nescio, si hac via non intelligitur. In alio modo orationis, sine discursu, de qua dicere incœperam, intellectus suam naturalem perdit operationem, quia illum suspendit Deus, prout meliori modo postea declarabo; & suum mihi fauorem, vt dicere possim, administrabit.

Præsumere vel cogitare, quod nos intellectum possimus suspendere, est illud quod dico, non debet fieri, nec permittit vt cum eo cooperemur, aliàs siemus stupidi & frigidi, & neque vnum assequemur neque alterum, vbi, quando à Domino suspenditur & eum firmare facit, præstat ipsi stupendi materiam, vel occupatur, & sine discursu magis intelligit in spacio vnus (Credo,) quàm in multis annis intelligere possumus adhibita omni diligentia humana. Velle occupare animæ potentias & cogitare, vt facia-

H

mus

mus illis firmare stultum est: & repetendo dico, quod licet non cognoscatur, res est tamen non magnæ humilitatis, licet sine culpa, non tamen sine pœna, & labor erit frustraneus, & anima cum quodam tædio remanet, sicut qui vult saltare & à retro tenetur, q̄ vt sibi videtur, sua fortitudine est vsus, & opere complere non potest, quod facere volebat, & ex paruo illo commodo seu vtilitate, cum qua remanet, videbit (considerare volens) paruum illum humilitatis defectum de qua mentionem feci: cùm illa sit virtutis istius excellentia, vt non sit eius opus: quod animam relinquit malè contentam. Videtur quod iam declarauerim, licet mihi soli inseruiat: aperiet Dominus oculos ipsorum, qui hæc legent, vt per experientiam statim intelligant, licet ea adhuc in me fuerit parua. Multò tempore quàm plurima legebam, sed illa non intelligebam: & licet multa mihi Dominus concesserit, tamen ne verbum quidem dicere poteram, vt intelligerem: & non paruum insumpsi laborem, & quando Dominus vult, in puncto temporis eo modo instruit, vt supra modum mirari debeam. Vnum cum veritate dicere possum, quod licet locuta sim personis spiritualibus, qui mihi conabantur explicare illud, quod mihi Dominus concesserat, vt dicere possem; tanta fuit mea rusticitas, vt ne parū quidem vel multum me iuuerit. Forsitan voluit Dominus, qui semper fuit meus Magister, quatenus nulli obligarer, nisi suæ diuinæ Maiestatī. Magis magisq̄
stupesco.

stupesco, quod, (sine eo quod voluerim, aut pe-
 tierim, cum in hoc non fuerim curiosa, quasi vir-
 tuti tribuendum esset in similibus talem esse, &
 non in vanitate sicut semper fueram) sua Maie-
 stas mihi in vno puncto ostendit, cum quadam
 claritate possibile, vt etiam modum sciam re-
 ferre, ita quod omnes mei Confessarij miraren-
 tur: & ego magis quam illi, vt quæ melius meam
 rusticitatem noueram. Parum temporis est præ-
 terlapsum quando hoc fuit, & sic quod Domi-
 nus me docuit, ego illud non procuro: sed tan-
 tum quod conscientiam meam concernit. Itaq;
 repetendo dico, vt in sinu meo quod multum re-
 fert, non velle eleuare spiritum circa extraordi-
 naria & supernaturalia, si alioqui Deus spiritum
 nostrum non eleuat, & est istud, quod statim in-
 telligitur. Sed particulariter in mulieribus, qui-
 bus maius damnum est facere contrarium, quia
 Diabolus posset esse causa alicuius illusionis, li-
 cet pro certo teneam, quod Dominus non per-
 mittet, vt illi damnum patiantur: qui pro verâ hu-
 militatem volunt illi appropinquare, imo maius
 ipsi acquirunt lucrum; vbi Diabolus putat in-
 ferre damnum. Nunc verò cum hæc via pro in-
 cipientibus magis sit communis, & aliqua pro
 maiori cautela dixerim, cum expeditius hæc ali-
 bi inueniantur, à proposito multum sum digres-
 sa, & hoc, non sine mea confusione fateor & de-
 decore me scripsisse: licet non cum tanto sicut
 conuenisset me habuisse, sit Dominus in omni-
 bus, & per omnia benedictus, posteaquam velit

& sit contentus, vt ego quæ sum peccatrix, de eius rebus tam eximijs loquar & scribam.

CAP. XIII.

In quo tractat de primo statu, ponendo quædam quæ animaduerti debent contra quasdam tentationes, quas Diabolus quandoque proponere solet, & sunt magnæ utilitatis.

VIDETVR mihi hoc in loco conuenire, vt aliquot referam tentationes quas in incipientibus vidi: quarum ego ipsa aliquot sum passa, & postea quædam adiungam pro maiori cautela, quæ mihi hic necessaria videntur. In principio itaque studeant omnia cum libertate & lætitiâ tractare: quia sunt nonnulli, qui sibi persuadent, qualiter debeat minui, vel extinguî deuotio si forsitan aliquorum fiat obliuio. Bonum est, cum sui ipsius timore procedere, nec minus, nec magis sibi confidere: exponentes se se occasionibus quibus plerumque Deus offendi solet: id quod maximè est necessarium, quousque homo se inueniat benè in virtutibus fundatum, quia non inueniuntur multi, qui in illis sunt fundati, quin reperiendo occasiones eorum naturæ præparatas distrahantur: & ideo dum viuimus bonum est per humilitatem, nostram miserabilem cognoscere fragilitatem. Sed multa sunt, vt dixi, in quibus permittitur, vt aliquas recipiamus consolationes & recreationes, vt redeundo maiorem habeamus feruorem.

rem.